

L'ART DEL GRAFIT

Això va ser que no era, una xicona que es deia Marta i era molt artista, pintava genial. Son pare es deia Jordi i era policia, i sa mare es deia Maria i era obrera. Marta era pèl roja i tenia el cabell llis i llarg. Era mitjana d'alçària i tenia els ulls verds. Tenia 10 anys.

Aquesta història va ocórrer a l'any 2020 a València, concretament al barri del Carme, on ella vivia amb els seus pares. Un dia la Marta va començar a dibuixar, i va fer un dibuix d'un xic vestit de negre pintant una paret. El xic estava fent un grafit. Era de nit i eixe grafit era diferent, era especial.

Un dia, el pare de Marta, Jordi, i sa mare, Maria li varen dir a Marta d'anar a passejar pel barri i Marta va dir que sí. Varen passar per un lloc on un xic vestit de negre estava fent un grafit, com en el dibuix de Marta. El grafit era molt bonic, també com en el dibuix que havia fet Marta. Quina casualitat!! Els pares de Marta li digueren al grafiter que no podia fer grafits perquè que s'embrutaven les parets, però Marta els va dir als seus pares que això no era embrutar, sinó que era art.

A Marta la varen castigar una setmana sencera perquè el seus pares no estaven d'acord amb l'art del grafit. Millor dit, odiaven els grafits. Però a Marta li encantava dibuixar i l'art, qualsevol tipus d'art. Per això, va investigar més coses sobre els grafits. Va descobrir que el grafit era il·legal, i que servia per a protestar. I des d'eixe dia va decidir fer-se grafitera.

PAU I AMOB NO A
LES GOERRES.

Un dia, Marta va eixir de casa, era ja quasi de nit i estava plovent. Quan va passar per un carrer estret va escoltar un soroll. Es va amagar per a veure què passava. Després d'uns minuts, va veure a un xic amb la caputxa posada que amagava coses en una motxilla. Va córrer cap a ell i el xic la va mirar esglaiat. Marta el va tranquil·litzar:

- Tranquil, sóc una xiqueta. No sóc policia.

El xic es deia Pep, i Marta i ell es varen fer amics. Ell li va preguntar on vivia i començaren a parlar sobre grafit. Estaven tan a gust que varen quedar per a fer un grafit al dia següent i que Marta veguera com el feia.

Pep i Marta es van trobar en una plaça del barri, varen anar a un carreró on hi havia una paret buida, on no hi havia cap grafit. Pep va començar a fer el grafit, i Marta el va observar molt atentament. El grafit va quedar espectacular i explicava que les persones riques, amb tots els diners que tenen, no ajuden a les persones pobres.

Pep portava molts anys fent grafit, i ho feia molt bé, així que li va proposar a Marta fer una cosa junts: anar per tota la ciutat deixant senyals per a transmetre un missatge a la ciutadania.

Com que Marta no tenia esprais, va trencar la vidriola i va a agafar els diners que hi havia dins. Va anar a la tenda de pintura i va comprar un esprai de color roig, altre de color negre, altre de color verd i altre de color blau i se'n va anar a buscar al seu amic Pep.

Entre els dos varen pensar en un missatge: "TRACTA ALS ALTRES COM A TU T'AGRADARIA QUE ET TRACTAREN". A partir d'eixe dia començaren a pintar cada paraula del missatge per tota la ciutat de València per tal que la gent el descobrira. Finalment, la policia començà a sospitar d'ells i els pares de Marta es varen assabentar.

Quan Marta va arribar a sa casa, els seus pares es varen enfadar tant que va haver d'estar tancada en la seua habitació tres setmanes. El seu amic Pep estava esperant-la per a fer un grafit però Marta no anava, així que va anar a fer un grafit davant de casa de Marta. El grafit deia, "FER GRAFITS ÉS ART, NO ÉS DOLENT". Els pares de Marta varen veure el grafit de davant de casa i els va agradar molt. Estava molt ben fet, ben decorat i amb una lletra que s'entenia.

Els pares de Marta, com volien molt a la seua filla, varen comprendre l'art del grafit, però li varen dir que no es posara en embolics perquè fer grafits era il·legal.

I ací acaba aquesta història...

Conte contat, conte acabat... i qui no s'alce tindrà el cul tancat.